

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Urto/4/2025
Identifikačné číslo spisu:	1024200513
Dátum vydania rozhodnutia:	24.09.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Emil Klemanič
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:1024200513.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Emila Klemaniča a sudcov JUDr. Martina Bargela a JUDr. Patrika Příbelského, PhD. na neverejnom zasadnutí v spojení s verejným vyhlásením rozsudku konanom 24. septembra 2025 v Bratislave v trestnej veci odsúdeného I. I. o ním podanom odvolaní proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 3Ntc/45/2024, zo 17. júna 2025

rozhodol:

I. Podľa § 518 ods. 4 Trestného poriadku z r u š u j e rozsudok Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 3Ntc/45/2024, zo 17. júna 2025.

II. Podľa § 17 ods. 1, ods. 3 zákona č. 549/2011 Z. z. o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii a o zmene a doplnení zákona č. 221/2006 Z. z. o výkone väzby v znení neskorších predpisov rozsudok Krajinského súdu pre trestné veci Viedeň, Rakúska republika, sp. zn. 55Hv 10/24b, z 29. februára 2024, právoplatný 12. júna 2024, v spojení s osvedčením z 5. novembra 2024, ktorým bol občan Slovenskej republiky

I. I., nar. X. W. XXXX v O., trvale bytom Š. XXXX/XX, O., t. č. vo výkone trestu odňatia slobody v Rakúskej republike,

uznaný vinným z trestného činu krádeže vlámaním za účelom dosiahnutia zisku podľa § 127, § 129 ods. 1 riadok 1, § 130 ods. 2 druhý prípad, § 15 rakúskeho Trestného zákonníka, na tom skutkovom základe, že:

„v období od 13. júna 2021 do 14. júna 2021 vo Viedni sa s úmyslom dosiahnutia zisku pokúsil odcudziť ďalej uvedeným osobám cudzí hnutel'ný majetok vlámaním do pivničných priestorov s úmyslom ich privlastnením neoprávnene obohatiť seba alebo tretiu osobu,

I./ a síce už nezistiteľné speňažitelné predmety

1./ Q. Ö., a to tak, že odštikol oko zámku pivničného priestoru pomocou už bližšie nezistiteľného náradia;

2./ W. O.-E., a to tak, že vylomil drevené laty z opláštenia pivničného priestoru;

3./ U. E., a to tak, že odštikol oko zámku pivničného priestoru pomocou už bližšie nezistiteľného náradia;

II./ odcudzil (ďalej uvedeným osobám cudzí hnutel'ný majetok), a to tak, že vždy odštikol oká zámkov pivničných priestorov pomocou už bližšie nezistiteľného náradia, a síce

1./ H. O. rôzne náradie, batériové svietidlá, topánky a cestovný kufor v celkovej hodnote 890,00 EUR;

2./ Q. X. rybárske vybavenie spolu s rôznym príslušenstvom, dáždnikový stan, tieniace kryty, ako aj

alkoholické nápoje v celkovej hodnote 2078,82 EUR;

3./ P. Q. dvadsaťštyri fliaš na nápoje v celkovej hodnote 33,36 EUR; a odsúdený na trest odňatia slobody vo výmere 3 (tri) roky.“

za čo mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 1095 (tisícdeväťdesiatpäť) dní,

vo výroku o vine a treste odňatia slobody uznáva a vykoná na území Slovenskej republiky,

za súčasnej úpravy výmery trestu odňatia slobody na 2 (dva) roky, pretože pôvodná dĺžka uloženého trestu odňatia slobody uloženého v Rakúskej republike je nezlučiteľná s právnym poriadkom Slovenskej republiky.

III. Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona bude odsúdený vo výkone trestu odňatia slobody pokračovať v ústave na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Odôvodnenie

Krajský súd v Bratislave rozhodol rozsudkom, sp. zn. 3Ntc/45/2024, zo 17. júna 2025 tak, že podľa § 17 ods. 1 zákona o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii, vo výroku o vine a treste uznal a vykoná sa na území Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu pre trestné veci Viedeň, sp. zn. 55Hv 10/24b, z 29. februára 2024, právoplatný 12. júna 2024, ktorým bol I. I., uznaný za vinného z trestného činu krádeže vlámaním za účelom dosiahnutia zisku podľa § 127, § 129 ods. 1 riadok 1, § 130 ods. 2 druhý prípad, § 15 rakúskeho Trestného zákonníka, ktorého sa dopustil na skutkovom základe tam podrobne rozvedenom. Za to mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 3 (tri) roky. Zároveň rozhodol podľa § 517 ods. 2 Trestného poriadku v spojení s § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona, že odsúdený bude vo výkone trestu odňatia slobody pokračovať bez jeho premeny v ústave na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Krajský súd svoje rozhodnutie odôvodnil nasledovne:

„Po preskúmaní splnenia podmienok uznania rozhodnutia podľa § 4 zákona krajský súd konštatuje, že odsúdenému nebola v Rakúskej republike právoplatne uložená trestná sankcia pre trestný čin s hornou hranicou trestnej sadzby najmenej 3 roky, ktorý by orgán štátu pôvodu zároveň priradil k niektorej z kategórií trestných činov vymedzených v ustanovení § 4 odsek 3 zákona. Z uvedeného dôvodu krajský súd v zmysle ustanovenia § 4 odsek 2 zákona skúmal, či ide o čin trestný aj podľa právneho poriadku Slovenskej republiky. V rámci tejto prieskumnej povinnosti zistil, že spáchaný skutok je trestným činom aj podľa právneho poriadku Slovenskej republiky, konkrétne napĺňa všetky obligatórne znaky prečinu krádeže podľa § 212 odsek 1 písmeno a), písmeno b) Trestného zákona čiastočne v štádiu pokusu podľa § 14 odsek 1 Trestného zákona. Súčasne mal súd z obsahu osvedčenia a zápisnice spísanej s odsúdeným v justičnom zariadení dňa 25.09.2024 preukázané, že I. I. má obvyklý pobyt na území Slovenskej republiky. Odsúdený v rámci svojho vyjadrenia uviedol, že „Som občanom vykonávajúcего štátu a bývam na tejto adrese: XXX XX O., Š. XX, Slovenská republika“. Na základe zistených skutočností o obvyklom pobyte menovaného dospel krajský súd k záveru, že cudzie rozhodnutie možno uznať a vykonať z dôvodu podľa § 4 odsek 1 písmeno a) zákona. Rovnako zo zistení o obvyklom pobyte odsúdeného na území vykonávajúcего štátu vyplýva, že jeho súhlas so zaslaním osvedčenia sa nevyžaduje. Záverom krajský súd sumarizuje, že nezistil dôvody odmietnutia uznania a výkonu rozsudku podľa § 16 zákona. Pri posudzovaní uloženého druhu trestu a jeho výmery v zmysle § 17 odsek 2, odsek 3 zákona súd nezistil potrebu primeranej úpravy trestu a uznávaný výrok ponechal bez zmeny, nakoľko je v celom rozsahu zlučiteľný s právnym poriadkom Slovenskej republiky.

Dôsledkom tohto uznania je, že slovenské orgány prevezmú na seba povinnosti a právomoci vo vzťahu k častiam rozsudku týkajúcich sa výroku o treste, pričom časti týkajúce sa výrokov o vine zostávajú v zmysle medzinárodnoprávnej úpravy v celom rozsahu v dispozícii rozhodnutia štátu pôvodu.

Rozhodnutie o uznaní a výkone rozhodnutia na území Slovenskej republiky sa stáva súdnym rozsudkom tohto štátu a musí byť na jeho území aj reálne vykonateľné, pričom uloženie trestu odňatia slobody v zmysle slovenského právneho poriadku predpokladá aj zaradenie odsúdeného do ústavu s príslušným stupňom stráženia podľa § 48 Trestného zákona. Vo vzťahu k zaradeniu odsúdeného do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s príslušným stupňom stráženia krajský súd konštatuje, že prevzatie výroku o treste z cudzieho rozhodnutia podľa kritérií na prevzatie a výkon rozhodnutia uvedených v § 17 zákona musí zabezpečovať, aby uložená trestná sankcia jednak nezhoršila postavenie odsúdeného, a súčasne musí v čo najväčšej miere zodpovedať pôvodne uloženej trestnej sankcii. Inak povedané pri zaraďovaní odsúdeného do príslušného ústavu na výkon trestu odňatia slobody v prípade uznania cudzieho rozhodnutia sa súd neriadi hmotnoprávnymi podmienkami vyplývajúcimi z ustanovenia § 48 Trestného zákona (t. j. preverovanie trestnej minulosti).

Súd pri rozhodovaní o zaradení odsúdeného na výkon trestu odňatia slobody vychádzal z toho, že uznávané rozhodnutie neobsahuje výrok o type ústavu, do ktorého má byť odsúdený zaradený, ani neobsahuje bližšiu špecifikáciu režimu výkonu trestu odňatia slobody. Podľa ustálenej rozhodovacej praxe (porovnať rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 1TdoV/3/2019, zo dňa 23. apríla 2019) musí súd pri absencii výslovného výroku o režime výkonu trestu v uznávanom rozhodnutí vychádzať iba z formálneho rámca slovenského právneho poriadku a zaradiť odsúdeného do ústavu s minimálnym stupňom stráženia, ktorý predstavuje najmiernejšiu formu výkonu trestu odňatia slobody, respektíve najviac zodpovedá zásade rešpektovania práv odsúdeného a zákazu zhoršenia jeho postavenia. V zmysle konštatovaného a s poukazom na § 48 odsek 2 písmeno a) Trestného zákona súd rozhodol o zaradení odsúdeného I. I. do Ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.“

Odsúdený I. I. podal proti tomuto rozsudku odvolanie, ktoré bolo krajskému súdu doručené 10. júla 2025. Odvolanie podal vo výroku o treste, nakoľko je podľa odsúdeného proti právnemu poriadku Slovenskej republiky.

Odvolanie bolo podané aj prostredníctvom ustanoveného obhajcu odsúdeného Mgr. Štefanom Krnáčom (opatrenie Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 3Ntc/45/2024, zo 14. júla 2025, č. l. 174 a rub súdneho spisu). V odvolaní vo vzťahu k nesúladu s Trestným zákonom a zásadou proporcionality trestu uviedol nasledovné: „Pôvodný skutok, pre ktorý bol v cudzine uložený trest, bol správne klasifikovaný ako prečin krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. a) a b) Trestného zákona, a to v štádiu pokusu. Slovenský Trestný zákon, ako lex specialis pre posudzovanie trestných činov spáchaných na území Slovenskej republiky, stanovuje pre tento prečin jasne vymedzenú trestnú sadzbu. Podľa platného znenia tohto ustanovenia je za takýto skutok možné uložiť trest odňatia slobody do dvoch (2) rokov. Táto horná hranica trestnej sadzby nie je náhodná. Vyjadruje zásadu proporcionality trestu, ktorá je jedným zo základných pilierov nášho trestného práva. Trest musí byť primeraný závažnosti spáchaného činu, miere zavinenia páchatel'a a spoločenskej nebezpečnosti skutku. Pri prečine krádeže v štádiu pokusu, pri absencii kvalifikovaných okolností (ako je napríklad značná škoda, páchanie v organizovanej skupine a pod.), slovenský zákonodarcia jasne stanovil, že spoločenská nebezpečnosť tohto konania neoprávňuje na uloženie trestu nad dva roky. Akékoľvek prekročenie tejto hranice by bolo v rozpore s touto zásadou a viedlo by k uloženiu trestu, ktorý je z pohľadu slovenského právneho poriadku neprimeraný a neadekvátny.“

Vo vzťahu k porušeniu zákona o uznávaní a výkone rozhodnutí v trestných veciach odsúdený uviedol: „Kľúčovým právnym predpisom pre posudzovanie tohto prípadu je Zákon č. 549/2011 Z. z. o uznávaní a výkone rozhodnutí v trestných veciach a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Tento zákon transponuje rámcové rozhodnutia Európskej únie a upravuje podmienky, za ktorých sa cudzie súdne rozhodnutia v trestných veciach uznávajú a vykonávajú v Slovenskej republike. Základnou zásadou, ktorá sa prelína celým zákonom, je princíp obojstrannej trestnosti (double criminality) a rešpektovania verejného poriadku (ordre public). Hoci zákon pripúšťa uznanie cudzieho rozhodnutia aj v prípadoch, keď skutok nie je úplne identický s našou právnou úpravou, v žiadnom prípade nesmie dôjsť k porušeniu základných právnych princípov Slovenskej republiky. Paragraf 7 ods. 1 písm. c) Zákona č. 549/2011 Z. z., taxatívne vymenúva dôvody pre odmietnutie uznania a výkonu rozhodnutia, ak skutok, pre ktorý bolo

rozhodnutie vydané, nie je trestným činom aj podľa slovenského práva. Hoci v tomto prípade krádež trestným činom je, problém spočíva v neprijateľnom navýšení trestu na základe iného, typovo odlišného skutku, ktorý by podľa slovenského práva nebol priťažnou okolnosťou krádeže ani by nemal vplyv na výšku trestu za krádež.“

Vo vzťahu k nesúladu s princípom špeciality a autonómie trestných činov odsúdený uviedol: „Navýšenie trestu za prečin krádeže na základe rozsudku týkajúceho sa marenia súdneho rozhodnutia je v rozpore s princípom špeciality trestných činov. Slovenský Trestný zákon jasne rozlišuje medzi jednotlivými trestnými činmi a priradzuje im špecifické skutkové podstaty a trestné sadzby. Krádež (§ 212 TZ) je majetkový trestný čin, ktorý chráni vlastnícke právo. Marenie súdneho rozhodnutia (§ 343 TZ) je trestný čin proti výkonu právomoci orgánu verejnej moci, ktorý chráni riadny chod súdnictva a vymožitelnosť práva. Tieto dva trestné činy sú autonómne a nezávislé. Skutočnosť, že osoba spáchala trestný čin marenia súdneho rozhodnutia, nemá priamy vplyv na spoločenskú nebezpečnosť alebo závažnosť prečinu krádeže. Nemôže slúžiť ako faktor pre iné, prísnejšie posúdenie krádeže, než aké by bolo aplikované, keby sa marenie súdneho rozhodnutia nestalo. Zohľadnenie takého, odlišného skutku pri uznávaní a navýšení trestu za krádež predstavuje neprijateľné prepojenie a kumuláciu trestnej zodpovednosti, ktorá nemá oporu v slovenskom trestnom práve. Ak by aj došlo k súbehu týchto trestných činov, slovenský súd by v prípade uznania viny za oba činy postupoval podľa zásad súhrnného alebo úhrnného trestu, ktoré však vždy rešpektujú horné hranice trestných sadzieb pre jednotlivé činy a neumožňujú svojvoľné navýšenie nad limit pre daný čin.

Zhrnuté, Krajský súd pri svojom rozhodnutí ignoroval základné zásady slovenského trestného práva, najmä zásadu proporcionality trestu k spáchanému činu a zásadu legálnosti, ktorá vyžaduje, aby trest bol uložený výlučne na základe zákona a v jeho medziach. Navýšenie trestu nad zákonnú sadzbu pre prečin krádeže z dôvodu nesúvisiaceho trestného činu je nielen neopodstatnené, ale aj nezákonné. Z uvedených dôvodov žiadam, aby súd v odvolacom konaní zrušil napadnutý rozsudok v časti týkajúcej sa výšky uznaného trestu v trvaní troch (3) rokov a aby vo veci rozhodol v súlade s právnym poriadkom Slovenskej republiky, rešpektujúc maximálnu trestnú sadzbu pre prečin krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. a) a b) Trestného zákona.“

+ + +

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) preskúmal podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku zákonnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov napadnutého rozsudku, proti ktorým mohol odsúdený I. I. podať odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré rozsudku predchádzalo, pričom zistil, že odvolanie odsúdeného je dôvodné.

Podľa § 15 ods. 1 zákona o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii, súd rozhodne o tom, či sa rozhodnutie uzná a vykoná na neverejnom zasadnutí po písomnom vyjadrení prokurátora. Súd rozhoduje rozsudkom.

Podľa § 15 ods. 5 zákona o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii proti rozhodnutiu podľa odseku 1 je prípustné odvolanie, ktoré môže podať odsúdený alebo prokurátor. Odvolaním nemožno napadnúť dôvody, pre ktoré bolo rozhodnutie vydané v inom členskom štáte. Odvolanie má odkladný účinok.

Podľa § 17 ods. 1 zákona o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii ak nie je dôvod na odmietnutie uznania a výkonu rozhodnutia podľa § 16, súd rozhodne o uznaní takého rozhodnutia a súčasne rozhodne, že sa také rozhodnutie vykoná. Súd môže rozhodnúť o čiastočnom uznaní a výkone rozhodnutia len po predchádzajúcej dohode s justičným orgánom štátu pôvodu.

Podľa § 17 ods. 3 zákona o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii ak sa rozhodnutím o trestnej sankcii uložila trestná sankcia v trvaní, ktoré nie je zlučiteľné s právnym poriadkom Slovenskej republiky, súd rozhodnutím podľa odseku 1 trvanie trestnej sankcie primerane upraví. Takto upravená dĺžka trvania trestnej sankcie nesmie byť kratšia ako najdlhšie trvanie ustanovené pre rovnaké trestné činy podľa právneho poriadku Slovenskej

republiky.

Na základe prípisu zaslaného súdom prvého stupňa vyjadrila najprv Krajská prokuratúra v Bratislave súhlas s konaním o uznaní a výkone rozhodnutia za predpokladu, že takýto potup je vhodný a účelný, pokiaľ ide o úspešné zaistenie začlenenia odsúdeného do spoločnosti.

Pokiaľ ide o úvahy a závery Krajského súdu v Bratislave, týkajúce sa nezistenia dôvodov na odmietnutie rozhodnutia o uznaní a výkone (§ 16 zákona o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii) a splnenia všetkých zákonom predpokladaných podmienok na pozitívne rozhodnutie podľa § 17 ods. 1 zákona o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii prezentované v odôvodnení napadnutého rozsudku, tieto považuje najvyšší súd za relevantné, opodstatnené a dostatočné.

Príslušný súd v prípade občana Slovenskej republiky odsúdeného na trestnú sankciu v niektorom z členských štátov Európskej únie, za predpokladu splnenia zákonných podmienok ustanovení § 16 a § 17 zákona o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii, nemôže konať inak, než také rozhodnutie uznať. V rámci uznávacieho konania odsudzujúce rozhodnutie iného členského štátu Európskej únie nie je možné preskúmať zo žiadnych iných hľadísk. V zmysle Rámcového rozhodnutia Rady 2008/909/SVV z 27. novembra 2008 o uplatňovaní zásady vzájomného uznávania na rozsudky v trestných veciach, ktorými sa ukladajú tresty odňatia slobody alebo opatrenia zahŕňajúce pozbavenie osobnej slobody, na účely ich výkonu v Európskej únii, je totiž jedným zo základných pilierov uznávacieho konania vzájomná dôvera v právne systémy ostatných členských štátov, pričom má uľahčiť uznávanie a výkon rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii. Zjednodušene povedané, ak súd nezistí niektorý z dôvodov odmietnutia špecifikovaný v § 16 ods. 1, ods. 2 zákona o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii, rozhodne o tom, že rozhodnutie sa uzná a vykoná; nepostupuje teda ako ďalšia odvolacia inštancia a konanie v štáte pôvodu neskúma nad rámec priloženého osvedčenia a rozhodnutia, ktoré má byť predmetom uznávacieho konania.

Čo sa týka samotného odvolania odsúdeného I. I., v prvom rade je potrebné uviesť, že dôvody odmietnutia rozhodnutia o uznaní a výkone sú taxatívne uvedené v § 16 zákona o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii. Žiadne také najvyšší súd ale nezistil a menovaný nič konkrétne v tomto smere nenamietal.

Odsúdený však poukázal na neprijateľné uloženie výšky trestu odňatia slobody pre prečin krádeže nad zákonnú sadzbu. Podľa právneho poriadku Slovenskej republiky je pre prečin krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. a), písm. b) Trestného zákona maximálna trestná sadzba vo výmere 2 (dva) roky.

Najvyšší súd dal v tomto odsúdení za pravdu a práve z tohto dôvodu zohľadňujúc skôr citovaný § 17 ods. 3 veta prvá zákona o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa prikláňa k názoru súdu prvého stupňa, že spáchaný skutok je trestným činom aj podľa právneho poriadku Slovenskej republiky, konkrétne naplňa všetky obligatórne znaky prečinu krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. a), písm. b) Trestného zákona, čiastočne v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona.

Za tento trestný čin je možné aktuálne v Slovenskej republike uložiť trest odňatia slobody s maximálnou výmerou dvoch rokov.

Dĺžka trestnej sankcie, ktorá bola menovanému uložená v Rakúskej republike, vo výmere troch rokov, je teda nezlučiteľná s právnym poriadkom Slovenskej republiky, pretože prekračuje maximálnu možnú výmeru trestu pre danú trestnú činnosť v Slovenskej republike.

Preto bolo potrebné postupom podľa § 17 ods. 3 zákona č. 549/2011 Z. z., o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii, upraviť trvanie uloženej trestnej sankcie tak, aby nebola kratšia ako najdlhšie trvanie ustanovené pre rovnaké trestné činy podľa právneho poriadku Slovenskej republiky.

Riadiac sa uvedeným rozhodol najvyšší súd tak, ako je vyjadrené vo výrokovej časti tohto rozsudku, keď zvolil taký procesný postup, že najprv zrušil rozsudok súdu prvého stupňa, aby potom na tom istom skutkovom a právnom podklade vyniesol ten istý záver o uznaní a výkone rozhodnutia rakúskeho justičného orgánu. Upravil len výšku uloženého trestu odňatia slobody, ktorá mala byť z vyššie spomenutých dôvodov nižšia.

Zároveň rovnako, ako krajský súd, zaradil I. I. podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona na výkon trestu odňatia slobody do ústavu s minimálnym stupňom strázenia (najvyšší súd je viazaný zásadou zákazu reformatio in peius podľa § 17 ods. 4 zákona o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii), keďže stupeň strázenia v rozsudku rakúskeho súdu uvádzaný nebol a zaradením do stredného stupňa by došlo k zhoršeniu jeho postavenia.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku sťažnosť nie je prípustná.